

tekovský nemčan

Informačný štvrťročník pre občanov obce Tekovské Nemce • ročník 11 • 4/2013 • 0,16 €/ 5 Sk

Editoriál

Vianočné zamyslenie...

Vianočné sviatky sa opakujú každý rok a predsa nás zakaždým okúzlia svojim čarom tak, ako by sme ich prežívali po prvý raz. Inú chuť majú v detstve, inú v čase keď dospievame a inú keď ich pripravujeme pre svoju rodinu. Veď práve rodinná súdržnosť je od pradávna symbolom Vianoc. Predvianočný zhon pomaly utícha, domácnosti voňajú čistotou, na svoju premiéru čakajú darčeky poschovávané na tých najneuveriteľnejších miestach. I keď sa hovorí, že Vianoce sú sviatkami tých najmenších, dojatie pri pohľade na svojich blízkych, pri štedrovečernom stole, premôže snád každého. Práve v tomto okamihu si vari najintenzívnejšie uvedomujeme, že blízkosť milovaných ľudí nedokáže nahradiť ani všetko bohatstvo tohto sveta. Dlho som rozmýšľal, aký by mal byť Vianočný úvodník. Veď o Vianociach sa už toho popísalo dosť a mám pocit, že už skoro nič nové sa o nich nedá písať. V pamäti mi utkvel jeden Vianočný príbeh a spomeniem si naň každý rok práve na Vianoce. Neprežil som ho ja a nikto z mojej rodiny, ani nikto z mojich známych. Je to príbeh, ktorý som pred niekoľkými rokmi čítal vo Východoslovenských novinách. Dojal ma však svojou hĺbkou a nadčasovým rozmerom. Práve o tento príbeh, zasadený do dávnej minulosti, sa chcem v tomto Vianočnom čase s vami podeliť.

Boli mladí, chudobní a veľmi zalúbení. Najväčším bohatstvom toho dievčaťa boli jej nádherné dlhé vlasy. Veľmi túžila po luxusnom hrebeni, ktorým by si vlasy česala. On si najviac cenil vzácné vreckové hodinky, ktoré zdedil po svojom dedovi. Nemohol ich však nosiť, nemal si za čo kúpiť retiazku, na ktorú by si ten poklad upevnil. Nadišiel Štedrý večer, na ktorý sa obaja veľmi tešili. Keď sa stretli, on utrpel menší šok. Jeho láska si nechala ostrihať tie nádherné vlasy. Potrebovala totiž peniaze na darček pre svojho milovaného, preto ich predala do kaderníctva. Vystrela k nemu ruku so škatulkou v ktorej bola ukrytá retiazka na hodinky. Keď ju otvoril na tvári sa mu zračilo dojatie a rozpaky zároveň. Tú retiazku už nepotreboval lebo svoje vzácné hodinky predal, aby mal za čo kúpiť svojej veľkej láske vysnívaný hrebeň. Je tu čas Vianoc a koniec roka 2013. Vychutnajme si ho celou svojou bytosťou. Staňme sa aspoň na chvíľu trochu lepšími. Dajme si tento dar sami sebe i našim deťom. Budú naň roky spomínať. Vianočný čas má svoje neopísateľné čaro pre každého z nás kto sa nepozerala iba očami ale i srdcom. Prajem vám všetkým, aby ste sa tešili z rodinnej atmosféry, súdržnosti, istoty, ktorá pramení z príbuzenských vzťahov. Vianoce a koniec roka sú na to ako stvorené.

Prajem vám nádhernú láskou a ľudským teplom naplnené Vianočné sviatky a aby ste v sebe radosť nosili aj nasledujúcom roku 2014.

Ján Sikoriak

*Príjemné prežitie
Vianočných sviatkov
plných Božieho
požehnania, pokoja,
zdravia a rodinnej pohody
želajú všetkým občanom
Tekovských Nemiec,
tí ktorí sa podieľajú
na vydaní
Tekovského Nemčana*

Prístrešie u chudobných

Čože vám dám?...Len nocľah chatrný....

Bolo to okolo roku 1960. Ako každý rok, tak aj tento sme sa pred Vianocami modlili deviatnik „Kto dá prístrešie pre blahoslavenú Panne Máriu?“. Išli sme sa modliť k totke Dragošovej, ktorá bývala u Dragošov úplne vzadu (na zadku). Táto skromná žena bývala ešte aj v tej dobe tak, ako voľakedy, bez elektriny. Vošli sme do pitvora, ktorý bol osvetlený len malým lampášikom. Prešli sme do izby, kde svietila petrolejová lampa zavesená na hrade. V izbe nebola podlaha iba utlačená zem. Pripravený stôl, zakrytý stolovkou, na ňom krabica, obalená hrubým, doma tkaným uterákom. O túto krabicu sme opreli obráštek, na ktorom bola vyobrazená Mária s Jozefom, ako hľadali v Betleheme prístrešie. Vedľa obrázka dve sklenené pivové fľaše, v ktorých

bola dubinka a v dvoch kalíškoch horiace sviečky. V izbe prítmie, svietili len sviečky a petrolejka. Posadali sme si na lavice a modlili sme sa. Tisli sa mi slzy do očí a bola som dojatá. Mala som dojem, že sme v tej chudobnej maštaľke v Betleheme, kde sa narodil Ježiš. Prežívala som skutočné prijatie Márie a Jozefa do tohto skromného domu a dodnes to mám v živjej pamäti.

V tej dobe už mal každý doma elektriku, ľudia si kupovali nábytky, sekretáre, gauče....každý sa chcel ukázať, čo doma má.... Ale túto ženu neodradila jej chudoba, nehanbila sa za ňu a prijala symbolicky Máriu a Jozefa do svojho skromného príbytku, čo je vlastne podstatou deviatnika ako aj celého života, prijať Ježiša Krista do svojho života.

MP

Redakcia informuje

Máme za sebou ďalší rok Tekovského Nemčana. Týmto číslom uzatvárame jedenásty ročník vydávania našich novín. Myslíme si, že redakčná rada, ktorú sme na začiatku roka doplnili o nových členov, urobila kus poctivej práce pri dodávaní informácií vám všetkým, ktorí máte právo vedieť všetko dôležité o našej obci, o najdôležitejších veciach obecného úradu a v neposlednom rade o všetkých aktivitách, či už v školskej, kultúrnej, športovej alebo inej oblasti. Noviny sú obohatené aj množstvom konkrétnych informácií, praktických rád a postrehov a veríme, že vám pomáhajú zorientovať sa v mnohých oblastiach bežného života. Snažili sme sa rozširovať okruh dopisovateľov a venovať sa aj novým rubrikám. Naďalej by nás potešilo, keby sa do tvorby našich novín zapojilo viac občanov, či so svojimi dobrými nápadiami, dobrou radou alebo skúsenosťami čo ich postretli. Môžete odteraz napísať aj email na adresu tekovsky.nemcan@gmail.com. Dôležitá je aj ďalšia informácia, čo je súčasťou štatútu našich novín. Obecné noviny umožňujú na svojich stránkach vyjadriť svoje názory všetkým občanom, ale nie sú priestorom na riešenie osobných sporov medzi občanmi, inštitúciami, vedením obce a predstaviteľmi politických strán.

Už onedlho milí čitatelia, zasadnete k štedrovečernému stolu a v kruhu svojich najbližších budete prežívať sviatočnú atmosféru. Nech sa Vianoce aj u vás posolstvom pokoja, lásky a pozitívnej energie, z ktorej budete čerpať počas celého budúceho roka. A my veríme, že k sviatočnej pohode vo vašom dome, prispieje aj toto koncoročné číslo našich novín. **red**

VÝZVA

Žiadam všetkých majiteľov motorových vozidiel, ktorí celodenne parkujú na miestnych komunikáciách a chodníkoch v obci, aby s vozidlami parkovali mimo týchto priestranstiev. Odstavené auto bráni nielen plynulej cestnej premávke ale v tomto období aj zimnej údržbe. Ľahko sa môže stať, že pri odhrňaní snehu dôjde k poškodeniu vozidla a potom sa ťažko bude hľadať vinník. Verím, že túto výzvu nebudete ignorovať a budete tolerantní voči ostatným účastníkom cestnej premávky.

Ing. Erika Valkovičová
starostka obce

Z obecného zastupiteľstva

UZNESENIA

z riadneho zasadnutia obecného zastupiteľstva obce Tekovské Nemce dňa 23. 10. 2013

Obecné zastupiteľstvo v Tekovských Nemciach:

BERIE NA VEDOMIE:

- Kontrolu plnenia uznesení 25 - 35 zo zasadnutia OZ dňa 29.07.2013

- Správy o výsledku kontroly
- Správu o činnosti TJ
- Organizačno-technické zabezpečenie volieb

- Informáciu o vydaní smernice o postupe verejného obstarávateľa
- Informácie o aktuálnych otázkach zo života obce

Schvaľuje:

- program zasadnutia,
- návrhovú komisiu, overovateľov zápisnice
- úpravu rozpočtu

vila ešte troch ďalších uchádzačov, z ktorých sa do súťaže zapojil len jeden, ale aj ten musel byť vylúčený, nakoľko nedodrжал podmienky súťaže. Ponuky do súťaže predložili celkovo traja uchádzači. Po vyhodnotení ponúk dňa 19.07.2013 sa víťazom súťaže stala firma SimKor s.r.o. Banská Štiavnica, s ktorou bola v polovici augusta podpísaná

nové kotolne a vo výmene ďalších okien (drevené za plastové). Na budove kultúrneho domu bola zrealizovaná tiež výmena strešnej krytiny, výmena ďalších okien a dverí (za plastové), oprava vonkajšej fasády (nový náter) a zmena spôsobu vykurovania sály na plynové kúrenie. K dnešnému dňu bola uhradená faktúra vo výške 60 381,85 eur,

POVERUJE:

- p. Sikoriakovú zastupovaním SO na akcii stretnutie s jubilujúcimi občanmi a prednesením príhovoru

Rekonštrukcia budovy Obecného úradu s kultúrnym domom.

Po vyhlásení verejnej súťaže a jej uverejnení vo Vestníku pre Verejné obstarávanie si súťažné podklady vyžiadalo šesť uchádzačov. Obec priamo oslo-

vala zmluva o dielo. Po zariadení staveniska boli dňa 10.09.2013 zahájené stavebné práce, ktoré sú k dnešnému dňu dokončené. Cena diela (rekonštrukcie) predstavuje čiastku 82 738,78 eur, pričom pôvodný rozpočet bol vo výške 125 078,84 eur. Rekonštrukcia OU spočívala v prvom rade v odvodnení budovy OU, vo výmene strešnej krytiny, v zateplení a v obnovení vonkajšej fasády, vo vybudovaní ply-

ktoré obec uhradila z vlastných zdrojov. Vzhľadom k tomu, že vybraným uchádzačom bola ponúknutá nižšia cena za realizáciu oproti nášmu rozpočtu, mohli sa zrealizovať aj ostatné práce, ktoré v pôvodnom projekte neboli zahrnuté. Jedná sa najmä o opravu vnútorných priestorov Obecného úradu (oprava omietok v pívničných priestoroch, maľovanie šatní za javiskom, chodieb OCÚ, náter podlahy v kotolni) a kultúrneho domu (vybrúsenie a nalakovanie parkiet). Materiálové zabezpečenie týchto prác a samotné práce okrem brúsenia a lakovania parkiet, sme uskutočnili vo vlastnej réžii a na vlastné náklady. Presná suma na rekonštrukciu bude známa až po vzájomnom odsúhlasení a záúčtovaní všetkých nákladov, ktoré boli vynaložené v súvislosti s rekonštrukciou budovy Kultúrneho domu s Obecným úradom. Na budúci rok plánujeme upraviť priestranstvo pred obecným úradom. Verím, že sa nám to aj podarí, a tým prispějeme ku ďalšiemu skrášleniu verejného priestranstva v našej obci.

Stretnutie seniorov v Mesiaci úcty k starším

Samota je pre väčšinu ľudí nevľúdna, ťažká a to v každom veku. Ťažšia je najmä vtedy, keď človek nemôže z rôznych príčin vykonávať činnosti, ktoré by mu samotu spríjemnili, skrášlili a svojim spôsobom akoby aj skrátili. Aj preto sa ľudia spájajú do rôznych spolkov, organizácií, či iných zoskupení, aby využili možnosť stretávania sa. Samozrejme využitie týchto možností je závislé od iniciatívy samotných členov. Jednu z možností sme využili aj v našej seniorskej organizácii a to pri príležitosti Mesiaca úcty k starším. Cieľom tohto stretnutia nebolo vzdať úctu sami sebe, ale zaspomínať si, vymeniť si poznatky a aj sa pobaviť.

organizmy, teda aj my ľudia. Je to nezvratný a postupný proces v našom živote. Úcta k starším ľuďom by mala byť predovšetkým prirodzenou súčasťou života, mala by byť spontánna a nenásilná. Starší ľudia si ju zaslúžia, pretože vekom nadobudli rôzne skúsenosti, ktoré odovzdávajú mladším. Žiaľ, najmä

čo všetko nás ešte v živote čaká. Objavíme na svojej prejdenej ceste krásne chvíle radosti z dobre vykonanej práce.

Každodenný život je popretkávaný ako vzácny koberec rôznymi nitkami; nitkami obyčajnými – to sú tie všedné, niekedy nekonečne dlhé dni, daždivé počasie, krátka

choroba, či bolesť, ale sú popretkávané i zlatými nitkami pohody, radosti, spojenej s návštevou detí, vnúčat, ale aj kamarát, či suseda. Z týchto dní čerpajme radosť a silu do tých dní obyčajných, do dní každodenného života.

Ľudský život je ako kniha. Má svoj úvod, pokračo-

vanie i záver. Míňajú sa naše roky mladosti, až sa napokon pomínú. Ani nezbadáme, že sa blíži staroba, keď sa v nej zrazu ocitneme. Striebristé vlasy nesvedčia len o dovŕšenom veku, ale majú v sebe aj iskrenie drahocenného poznania, historickej pamäti.

„Nech sú pozhňaní tí, čo majú pochopenie s mojou neistou chůzou a traslavými rukami. Nech sú pozhňaní tí, čo uznávajú, že moje uši sa už musia napínať, aby zachytili slová.“

Prešli sme jarou i letom života. Nadišla jeseň. Nech je krásna, pokojná a slnečná.

Samozrejme súčasťou stretnutia bolo i primerané občerstvenie pripravené samotnými seniormi. Stretnutie bolo ukončené želaním, aby nebolo posledné.

Ing. Štefan Janček
Predseda ZO JDS

Stretnutie sa uskutočnilo 19.10. t.r. vo svadobke KD a program pripravili samotní seniori a predstavili sa aj žiaci Základnej školy. Žiaci pobavili seniorov scénkou. Na pytačkách za čo im i pedagógom tohto cestou ďakujeme. Samotní seniori si spestrili program spevom a hudobnou produkciou.

V oficiálnej časti sa prítomným prihovorel predseda Základnej organizácie JDS a starostka obce Ing. Erika Valkovičová.

V nasledujúcej časti je výňatok z príhovorov.

„Človek je krásny nielen vtedy, keď má pružný krok. Človek je krásny podľa múdrosti, čo zrači sa mu v oku, podľa vrások a bielych vlasov, podľa slov, keď ponára sa v hovore s deťmi do rokov, keď aj on bol mladý. Človek je krásny vtedy, keď ho ľudia majú radi.“

Starnutie je zákonitý, všeobecný jav, ktorému podliehajú všetky živé

v posledných rokoch, sa naopak starší ľudia stávajú akousi korisťou práve tých, ktorí by im túto úctu mali prirodzene prejavovať. Často si kladiem otázku, či je to dôsledok zlej výchovy našich detí, alebo zlý vplyv spoločnosti, či vplyv zlej spoločnosti. Ale uspokojivú odpoveď som si nedať. Ale predsa len akýmsi riešením, pre napĺňanie seniorského života môže byť a čiastočne aj je, stretávanie sa pri rôznych príležitostiach, rôznych aktivitách, pri ktorých môžeme dospieť k sebarealizácii. A to bol hlavný dôvod, prečo sme sa pred časom rozhodli založiť aj našu organizáciu. Bude záležať iba od nás, ako s touto možnosťou naložíme, ako si dokážeme spríjemniť jeseň nášho života.

Každý z nás je akýmsi pútnikom na ceste životom. Niekedy sa zastavíme, odpočineme si a uvažujeme, koľko sme toho už prežili a

SPOLOČENSKÁ KRONIKA

Manželstvo uzavreli

Milan TURZA
a **Ing. Jana GAJDOŠOVÁ**
21.09.2013
v Hronskom Beňadiku

Lenka ŠTEFANČÍKOVÁ
a **René HŮRKA**
21.09.2013
v Kladne ČR

Pavol GAŽI
a **Alžbeta LAVIČKOVÁ**
05.10.2013
v Beladiciach

Naši jubilanti

50 rokov
Jana JAVOREKOVÁ
Tibor POVAŽAN
Ing. Marián ŠEBEŇA

60 rokov
Helena GREČOVÁ
Anna DRGOŇOVÁ
Vincent PETRÁŠ

70 rokov
Anna VALOVÁ
Emília KAŠUBOVÁ

80 rokov
Hedviga BRIEŠKOVÁ
Mária VALKOVIČOVÁ

Srdečne
blahoželáme!

Ostrým perom

Vianoce sú sviatky pokoja a radosti preto rubrika ostrým perom ostáva bez príspevku.

Ing. Ragasová

Udialo sa za dverami materskej školy v roku 2013

Všetky akcie, ktoré sa uskutočnili v našej materskej škole v roku 2013 smerovali k výchove a vzdelávaniu detí, na oboznamovanie sa so sviatkami a tradíciami. Prvou akciou v roku 2013 bol 6.2.2013 zápis našich detí do 1.ročníka ZŠ. 8. februára sme sa tešili „karnevalu“, ktorý sa po mnohých rokoch uskutočnil v materskej škole. Bol však ovplyvnený chorobnosťou našich detí. Všetky masky boli odmenené sladkosťami a pohostením, ktoré pripravili rodičia. Naša škôlka sa už po druhýkrát zapojila do projektu „Veselé zúbky“. Táto akcia sa konala 19. marca. Zúčastnila sa jej aj „zúbková víla“ Majka Kováčová, ktorá pracuje v zubnej ambulancii v Hronskom Beňadiku. Na tejto preventívnej akcii sa zúčastnili aj rodičia detí, aby si osvojili techniku čistenia zubov a tým viedli svoje deti k vytváraniu kladného vzťahu k dentálnej hygiene. V apríli bol „Deň zeme“. Aj naša materská škola sa pripojila k miliónom ľudí, ktorým záleží na našej planéte a spoločne sme vyčistili okolie materskej školy a parku. 12. mája sme krátkym programom pozdravili naše mamičky k ich sviatku. O štyri dni neskôr nás v kultúrnom dome pobavil cirkus „Jackovci“. Prvý jún je pre deti každoročne výnimočný, veď je to ich najkrajší sviatok. Tento rok sme už 30. mája nasadli do autobusu, ktorý nás odviezol do kultúrneho domu v Nevidzanoch. Uvideli sme príbeh „Popolušky“. Učarovali nám aj psíkovia, ktorý na slovo počúvali svojich pánov – ušov policajtov psovodov. Nakoniec sme boli obdarovaní sladkosťami a večnými darčekom. 19.júna sa v našej škôlke uskutočnila „Veľká hravá olympiáda.“ Firma GRANVIA v spolupráci s Nitrianskou komunitnou nadáciou, poskytla cez projekt „Montessori v našej škôlke“, ktorý bol podaný v roku 2012 finančnú čiastku 900 eur na nákup

hračiek a učebných pomôcok z prírodného materiálu. Bol to deň slnečný, priam horúci, ale naše deti, žiaci 1.ročníka ZŠ i naši hostia z Granvie, Nitrianskej komunitnej nadácie, pani starostka, pán riaditeľ ZŠ s MŠ, pani učiteľka 1.ročníka a rodičia sa spolu hrali, tvorili, riešili, vyhľadávali...

Trochu sme sa aj my dospelí stali deťmi. Nakoniec sme sa všetci tešili z pamätnej medaily. 28.júna sme sa rozlúčili s našimi predškôlkami, ktorí 2.septembra nastúpili do 1.ročníka ZŠ. Deti s rozžiarenými očami spolu s rodičmi sa zišli v MŠ a vrátili sa na chvíľu do spo-

mienok na onen prvý septembrový deň, keď po prvýkrát prešli bránou MŠ so slzami v očiach a s obavou čo ich čaká. Po dvoch mesiacoch plných pohody, slnka a nových zážitkov sme sa opäť stretli v materskej škole. Tí, ktorí do MŠ chodili, vrátili sa k svojim kamarátom, hračkám a pani učiteľkám. No je veľa detí a rodičov, ktorí ku nám zavítali po prvýkrát. V októbri SČK v spolupráci s OcÚ, usporiadal slávnosť pre našich skôr narodených. K zdarnému priebehu

toval Mikuláš so svojim pomocníkmi Anjelom a Čertom. Na svojej ceste sa zastavili aj v našej škôlke, aby balíčkami potešili aj naše deti. 15. decembra vystúpili naši škôlkári s vianočným programom. A tak sme ukončili rok 2013. Mali sme pocit akoby ten čas letel kozmickou rýchlosťou. Na záver by som rada poďakovala mojej kolegyni pani učiteľke, riaditeľovi ZŠ s MŠ, pani kuchárkam, pani upratovačke, p. školníkovi, pani vedúcej ŠJ, rodičom a samozrejme starostke obce, že sa snažili s materskou školou spolupracovať a našim prosbám boli ústretoví. Práve v spolupráci materskej školy, rodiny, zriaďova-

prispeli s básničkami a pesničkami i deti materskej školy. Za krásny program boli deti odmenené veľkým potleskom od najdrahších deduškov a babičiek. V novembri sme navštívili našich kamarátov v prvej triede. Keďže sa od septembra niektorí tiež staneme školákmi, chceli sme vedieť ako to v takej škole chodí. A tak prišiel posledný mesiac v roku december, keď všetci vzrušene čakáme na Mikuláša. V piatok 5.decembra po celom svete na svojom záprahu ces-

teľa vidím ten správny smer k nášmu spoločnému cieľu - vychovávať šťastné, spokojné a úspešné deti. A nakoniec by som chcela poďakovať tým, ktorých sa to najviac týka a to sú naše detičky a najmä tie, ktoré prvýkrát nastúpili v septembri do škôlky, že to všetko tak bravúrne zvládli. A čo popíat' našej škôlke do roku 2014? Najmä škôlku plnú šťastných detí a spokojných rodičov. Ešte raz vďaka všetkým!

Mária Sikoriaková
zástupkyňa riad. pre MŠ

V škole sa vždy niečo deje...

Od septembra sa v našej základnej škole konalo už veľa akcií, medzi ktoré patrili vedomostné, umelecké i športové súťaže. Medzi najvýznamnejšie patrila olympiáda zo slovenského jazyka a literatúry, ktorej sa zúčastnili žiaci 9. ročníka. Súťaž bola trojkolová, žiaci museli prejsť vedomosťami z gramatiky, literatúry, slohu a ukázať svoje rečnícke kvality. Na 1. mieste sa umiestnila S. Drgoňová, druhá bola J. Šimegová a o bod za ňou skončil M. Šebeňa. Víťazka nás reprezentovala na obvodnom kole v Topoľčiankach, kde v konkurencii 13 súťažiacich obsadila krásne 4. miesto a stala úspešnou riešiteľkou okresného kola.

Už tradičnou súťažou v našej škole je súťaž v prednese povesti – Šalianský Matko. Hoci sa súťaž iba po siedmu triedu, do recitačnej vianočnej upravenej sály prišlo 27 žiakov.

V I. kategórii zvíťazil D. Kordoš z 2. triedy na druhom mieste skončila L. Drgoňová a na 3. mieste R. Horňák. V II. kategórii bol víťazom A. Drgoň z 4. ročníka, druhá V. Brenkusová z 5. ročníka a na 3. mieste skončil M. Hudec z 4. ročníka. Najsilnejšia konkurencia bola v III. kategórii, kde porota rozhodla takto: 1. miesto obsadil M. Kotora zo 6. triedy na dru-

hom mieste sa umiestnili dvaja recitátori – M. Brenkus a M. Valkovič a na treťom mieste tiež dvaja – L. Balážiková a S. Horňák.

Prvú v poradí postupujú do obvodného kola, ktoré sa bude konať v januári 2014 v Zlatých Moravciach.

Svoju úlohu zvládla na výbornú aj žiacka porota v zložení M. Šebeňa-9. trieda a E. Datko – 7. trieda.

V športových súťažiach prevažoval futbal a stolný tenis. V turnaji mikroregiónu Požítavie – Širočina vybojovali naši chlapci 2. miesto na multifunkčnom ihrisku vo Volkovciach. V súťaži futbalových jedenástok na veľkom ihrisku Coca-Cola Cup v Rybníku sme síce neuspeli, ale upevnili športového ducha. O to viac sa darilo žiakom v stolnom tenise, v prvej skupine chlapci vybojovali 2. miesto, podobne aj dievčatá. Tie postúpili do finále okresného turnaja a priviezli bronzové medaily. Pod vedením p. zástupkyne riaditeľa školy Mgr. P. Jančekaovej školu reprezentovali S. Drgoňová, D. Galbavá, J. a L. Ivanové.

Začiatkom mesiaca december prebehla v škole aj dejepisná olympiáda kategória C – žiakov 9. ročníka. Úspešnými riešiteľmi sa stali S. Drgoňová a Š. Baláž. Víťazka S. Drgoňová nás bude reprezentovať aj na okresnom kole. Držíme jej palce.

December je čas vianočný, tak škole oblieka svoj slávnostný odev, chodby školy, triedy i okná budov školy,

škôlky, školského klubu i jedálne majú vianočnú atmosféru. Všetci učitelia i mnohí žiaci prispeli k tejto výzdobe. Zároveň na hodinách výtvarnej výchovy i v krúžkoch pripravovali ozdoby na Vianoce, ktoré boli určené na predaj v burze pri vianočnej akadémii. Zároveň nacvičovali svoje vystúpenia pod vedením svojich učiteľov. Program bol pestrý a bohatý a každý sa usiloval podať čo najlepší výkon. Veď určený bol rodičom, starým rodičom i širokej verejnosti. Zodpovednosť za organizáciu prevzali všetci učitelia, čoho dokladom bola aj osobná účasť na programe. Choreografiu a scenár viedla Bc. P. Datková a Mgr. L. Borošová, ale všetci boli

nápomocní a vedeli, čo kedy urobiť a prichystať. Preto na okraj len malá poznámka, že zasahovanie rodičov pri príprave detí v šatni nebol niektorým rodičom po vôli. Myslíme si však, že rodičia prišli na program a deti boli zverené do rúk učiteľov. Na to tam boli. Napriek tomuto malému nedorozumeniu si myslíme, že deti od MŠ až po valčík najstarších žiakov vianočnú akadémiu zvládli vynikajúco. Pripravili nás na sviatky a potešili svojou šikovnosťou. Každé dieťa si zaslúži lásku a byť milované. Dokážme im to!

Na záver len pranie všetkým – krásne a spokojné vianočné sviatky.

Mgr. E. Šupková

Bude tu základná škola aj naďalej?

Vážení rodičia, priatelia školy!

Dovoľte mi, aby som krátko vyjadril svoje myšlienky, postoje, pocity, či nálady, ktoré v dnešných časoch hýbu myšliami učiteľov, ale i rodičov detí v týchto časoch. Bude tu škola fungovať aj o rok?

Ak áno, ako, v akom rozsahu a ako bude financovaná. Otázka je veľmi vážna a prináša so sebou množstvo otázok. Nedávno parlament schválil novelu školského zákona, kde sa riešia počty žiakov, naplnenosť tried, či financovanie regionálneho školstva.

Zlé časy hospodárskej krízy neobchádzali ani školstvo. To, čo nám bolo pridelené z ministerstva sme racionálne využívali a všemožne sa usilovali udržať chod školy a školských zariadení. Sme spojenou nádobou, kde jedna časť súvisí s druhou a sú navzájom prepojené. Je nepochybné, že demografický vývoj rastu počtu obyvateľov klesá a aj my v obci máme v ročníkoch nízke počty žiakov. Táto situácia je však rovnaká i v okolitých obciach. Pracovníci školy, vrátane učiteľov pracujú za mzdu, ktorá je taká aká je a pri porovnávaní s inými vysokoškolsky vzdelanými ľuďmi je nedocenená. Áno, zapojili sme sa aj

do štrajku za zvýšenie miezd učiteľov, ale aj za zvýšenie rozpočtov na chod škôl a ich modernizáciu. Výsledok je nepostačujúci. Mnohí rodičia a zainteresovaní nás odsudzovali a mali mnohé argumenty proti. My sme však chceli upriamiť ich pozornosť aj nato, že ide o ich deti a budúcnosť. Učiteľia pracovali bez nároku na osobný príplatok, suplovali a zastupovali hodiny, ktoré nemali zaplatené, ale napriek tomu pracujú ako najlepšie vedia. Dnešný trend a tlak verejnej mienky nevelmi pomáha pedagógom pri vzdelávaní a už vôbec nie pri vy-

chove. Skôr opak je pravdou, kde rodič zastáva dieťa, alebo sa mu nevenuje v takom rozsahu, ako by mal. V našej škole máme vybudovanú pevnú sieť tradičných podujatí, systém práce a snažíme sa ho po akejkoľvek kritike vylepšiť a riešiť nedostatky.

Sme otvorení, snažíme sa byť spravodliví a viesť žiakov do života pripravených čo najlepšie. Je však naša spoločnosť dostatočným vzorom a lákadlom detí, aby takými boli? Čo je vzorom vášho syna, či dcéry? Po čom túži, ako to chce

dosiahnuť? Alebo sme tak vyťažení a unavení, že nevieme, kde naše deti trávia čas, s kým sa stýkajú, čo robia? Dobrá škola na dedine – je našim mottom v školskom vzdelávacom programe – áno, sme dobrou školou v mnohých ohľadoch a viem, že sú tu aj nedostatky. Ale kde nie sú? Dôležitá je snaha o ich riešenia. Dnes stojíme pred dilemou, koho postupne prepúšťať z radov učiteľov, lebo sme nútení spájať ročníky žiakov do jednej triedy, ale zároveň sme ohrození minimálnym počtom žiakov v triedach na druhom stupni, ktorý má byť 15.

Ministerstvo obciam ako zriaďovateľom škôl nedáva na výber. Sme v regióne, kde blízke obce majú ešte nižšie stavy žiakov. Naša škola spĺňa možnosti naplnenia do 200 detí. Dnes máme v škole 94. Je to málo? Naozaj treba deti nechať dochádzať 15 km do mesta?

Myslím si, že je potrebné zabojsť. Je potrebné neprehliadať a čakať, čo sa stane, na rade sú rodičia,

poslanci a všetci, čo chcú, aby tu škola a vzdelávanie v nej boli aj naďalej.

PaedDr. J. Šupka,
riaditeľ ZŠsMŠ

Vianočná Viedeň

Vďaka vedeniu IV. ZŠ pri Podlužianke v Leviciach a p. uč. Šupkovej, ktorá robila sprievodkyňu zájazdu ich žiakom s perfektným výkladom sme sa aj my žiaci ZŠsMŠ v Tekovských Nemciach mohli ísť pozrieť na vianočné trhy do Viedne. A súčasne obdivovať nádherné historické pamiatky tejto metropoly bývalého Rakúsko – Uhorska. Cesta z Levíc do Viedne trvala približne tri hodiny. Najprv sme sa zastavili v obchodnom centre HUMA a potom nás autobus zaviezol do centra Viedne na SchwedenPlatz. Odtiaľ sme išli cez ulicu Rothenturm, vyzdobenú veľkými červenými svietiacimi guľami k dominante Viedne Stephansdomu. V chráme bola práve svätá omša a zneli v ňom dojímavé chorály. Okolo gotického Stephandomu bolo veľa viedenských „taxíkov“ – fiakov s konským záprahom. Na ceste ku Kapucínskej hrobke sme videli Stock in Eisen (drevo v železe). Je to vlastne strom zarastený v dome, v ktorom je veľa klinčov, lebo každý zámočnícky učeň, ktorý prišiel do Viedne, musel do stromu zatĺcť jeden kliniec. V Kapucínskej hrobke je pochovaných 138 Habsburgovcov. Je tam nielen honosná baroková hrobka Márie Terézie, ale aj jednoduchá cínová rakva jej syna Jozefa II., dojímavé boli aj sarkofágy Franza Jozefa I., jeho manželky Sissi a ich syna Rudolfa. Telá v hrobke sú bez vnútorností a bez srdiec. Ich vnútornosti sú v krypte Stephansdomu a srdcia sa nachádzajú v Augustiniánskom kostole, kde sa mnohí z nich sobášili. Videli sme aj dom Antónia Vivaldiho. Po bohatej vysvietenej Kärntnerstrasse okolo štátnej opery a Augustiniánskeho kostola sme prišli do Kultúrneho – historického múzea. Bolo obrovské, ale my sme si vybrali egyptský pavilón, kde sme videli múmie, papyrusy i skarabey. Pomaly sa zvečerievalo a vianočná Viedeň zažiarila krásou. Okolo rakúskeho parlamentu sme sa dostali na vianočné trhy pred radnicou. Bola to rozprávka zo svetiel. Široko ďaleko rozvonieval punč a rôzne viedenské špeciality. Atmosféra bola úžasná. Pomaly sme sa cez zimné sídlo cisárov – Hofburg dostali na nádherné vyzdobené prepychové ulice Kohlmarkt – kde sa nachádza Sissina obľúbená cisárska cukráreň a ulicu Graben, kadiaľ sme sa vracali k autobusu. Strašne nás boleli nohy, ale zážitky z tohto výletu, ktorý trval 15 hodín, budú pre nás nezabudnuteľné.

**E. Datko (7. tr.)
a M. Valkovič (7.tr.)**

Navštívili sme znova Bratislavu

Keď sa z nás stali piatáci, našou triednou učiteľkou sa stala Mgr. Eva Šupková. Tento rok sme po prvýkrát ako trieda navštívili naše hlavné mesto – Bratislavu. Bolo to v apríli 2010. Keď sme boli pri prezidentskom paláci, čírou náhodou sme mali tú česť stretnúť sa s naším pánom prezidentom a mali sme možnosť sa s ním odфотографovať. Ďalej sme navštívili Národnú radu SR a Slovenské národné prírodovedné múzeum. O rok neskôr sme Bratislavu navštívili opäť a niektorí dokonca až dvakrát. Prvýkrát to bolo v apríli 2011, keď sme mali triedny výlet. Zúčastnili sme sa na výstave na Bratislavskom hrade a potom sme išli do nákupného centra Eurovea. Po druhýkrát to bol výlet žiakov s najlepším prospechom a správaním. Bolo to v júni 2011, keď sa konal Deň otvorených dverí v prezidentskom paláci., kde sme strávili celý deň. Prešli sme prehladkou paláca a potom sme sa pobrali do prezidentskej záhrady,

kde sa konal ďalší program dňa. Mali sme tú možnosť odфотографovať sa s našimi hokejistami – Michalom Sersenom a Milanom Jurčinom, či pánom prezidentom a jeho pani manželkou. Odniesli sme si aj ich podpisy s venovaním. No a po dlhom čase sme teraz ako deviatci zavítali do Bratislavy poslednýkrát ako trieda a išli s nami aj siedmáci. Keďže teraz v deviatom ročníku preberáme na hodinách dejepisu 1. a 2. svetovú vojnu, tak sme sa rozhodli, že navštívime vojenský pamätník Slavín. Bola to dlhá cesta hore schodmi, ale zvládli sme to a na Slavín sme sa dostali tak ako sme mali v pláne. Potom sme išli do Slovenského národného prírodo-

vedného múzea a stadiaľ do Eurovee, kde sme mali rozchod dve hodiny a potom nám o tretej išiel rýchlik späť domov. Tento výlet bol skvelý a po celom dni sme boli všetci unavení. Ale bola to

príjemná únava, pretože sme si z Bratislavy opäť odniesli kopu zážitkov a tento deň sme si užili. Škoda, že toto bol jeden z našich posledných triednych výletov.

J. Šimegová (9. trieda)

Veľká vďaka Slávovi

Končí sa rok 2013 a s ním aj jedenásty rok vychádzania našich novín. Myslím si, že aj napriek niektorým neprajníkom, majú noviny v našej obci veľký význam. Informujú obyvateľov obce v rôznych oblastiach, či už je to o práci starostky obce, poslancov, o kultúrnych, či športových podujatiach, o práci v školstve a v iných organizáciách v našej obci. Nám, ktorí noviny tvoríme, veľmi pomáhajú aj príspevky od našich dopisovateľov, začo im všetkým patrí veľké poďakovanie. Ale najväčšiu vďaku, redakcia TEKOVSKÉHO NEMČANA, vyslovuje Mgr. Slavomírovi Balážovi, ktorý naše noviny za jedenásť rokov existencie, obohatil **tridsiatimi príspevkami** o práci a aktivitách poľovníkov OZ Veľký Inovec. V neposlednom rade je určite veľa aj takých, čo si radi prečítajú aj úsmevné „príhody“ nemčianskych poľovníkov z pera p. Baláža. S. Baláž je členom Poľovníckeho združenia v našej obci od roku 1971. Už niekoľko dlhých rokov je predsedom PZ. Ako nám na inom mieste a v inom článku našich novín p. predseda píše, najväčšie starosti o budúcnosť poľovníctva a poľovníkov, robí legislatíva, konkrétne návrh nového zákona o poľovníctve. Je známe, že oficiálne sa v novom zákone deklarujú jeho ekologické a prírodoochranné funkcie, zachovanie genofondu, biodiverzity a podobne, ale jednotlivé paragrafy návrhu tohto zákona smerujú skôr k zvýšeniu je-

ho komercializácie. Nový poľovnícky zákon prináša okrem vzniku jednotnej Slovenskej poľovníckej komory, aj zmenu procesu uznávania a prenajímania poľovníckych revírov. Držíme našim poľovníkom palce, aby aj po roku 2014, mali svoj poľovný revír a aby sa v našej obci poľovníctvo nestalo doménou zbohatlíkov a obyčajný človek by nemal žiadnu šancu svoju záľubu realizovať.

Ján Sikoriak

Na fotografii sú: dlhoroční členovia a najvyšší funkcionári PZ predseda S. Baláž a hospodár združenia M. Golian

O čom rozmýšľajú a dumajú nemčianski poľovníci

V poslednom čase niet jedného stretnutia členov OZ Veľký Inovec, na ktorom by nebola pretriasaná otázka, ako ďalej s činnosťou na úseku poľovníctva v našej obci. Podľa Rozhodnutia OLÚ v Nitre o uznaní poľovného revíru s názvom Tekovské Nemce vo výmere 2513 ha súvislých poľovných pozemkov a jeho zaradení do poľovnej oblasti pre chov jelenej zveri JXXXIII - Trábeč, bola uzatvorená Nájomná zmluva o nájme výkonu práva poľovníctva v PR Tekovské Nemce medzi prenajímateľmi a nájomcom OZ V. Inovec na dobu 10 rokov od jej schválenia príslušným orgánom správy - OLÚ v Nitre. Zmluva bola schválená pod č. j. 2004/00205

dňa 31.8.2004. Z toho vyplýva, že nájom PR končí 31.8.2014. Pred poľovníkmi je teda situácia, ktorej sa ľudovo hovorí "a čo ďalej?" Najjednoduchšie sa dá odpovedať - predĺžením doterajšej zmluvy. No nie je to zase tak nepochopiteľné a rýchle riešenie. Oproti minulosti zmenili sa vlastníci poľovných pozemkov a títo môžu mať iné požiadavky, iné názory a možno aj ciele. Toto si ale musia vyriešiť poľovníci sami. Je len na nich, ako a s akým výsledkom. V záujme všetkých členov OZ V. Inovec je, aby poľovnícka tradícia v obci nebola prerušená a naďalej táto záujmová organizácia fungovala a prispievala k

rozvoju a ochrane prírody. V tomto predvianočnom a vianočnom období by naše želania mali byť zajedno, prežiť pekné a pokojné vianočné sviatky, ako poľovníci spomenúť si na zver, ktorej osud v nadchádzajúcej zime je aj v našich rukách, aby v PR netrpeľa núdzou.

V mene členov výboru OZ vyslovujem všetkým poľovníkom združeným v poľovníckej organizácii poďakovanie za ich prácu a činnosť pri výkone práva poľovníctva a rozvoji a ochrane

PR Tekovské Nemce v roku 2013. Nech sa nám darí aj v budúcnosti úspešne napĺňať ciele a zámery pri zveľaďovaní našej krásnej prírody.

Predseda OZ: Mgr. S. Baláž

Okienko záhradkára

Do záhrady prišiel mráz...

Jesenné práce v záhrade sa skončili a je tu opäť zima, sneh, Vianoce... Rastliny už majú za sebou prvé mrazíky a pod vrstvou snehu čakajú na teplé lúče jarného slnka, ktoré ich prebudia zo zimného spánku.

Nastal čas, aby si oddýchlali nielen záhrada, ale aj záhradkár. Ak sa však predsa len rozhodnete vybrať na prechádzku do vašej záhrady aj v zime, možno vám pomôže niekoľko užitočných rád.

Rastliny v zime spia a teplota ich tela sa zhoduje s teplotou vonkajšieho prostredia. Z tohto dôvodu rastliny nechytáme holými rukami, pretože by sme ich

mohli popáliť. Dotyk našej teplej ruky pri mínusových teplotách pôsobí ako popálenie horúcim železom, preto je potrebné používať rukavice. Ak chcem napríklad odobrať vrúbku, je dobré odobrať ich počas odmäku, keď je teplota nad nulou. A práve silný mráz je najväčším nepriateľom aj vždyzelených rastlín vysádzaných na jeseň (rododendrony, bršlen, krušpán, tuje). Ak

chceme, aby rastliny bezpečne prezimovali, môžeme ich namulčovať kôrou alebo poriadne obsypať pilinou a pozakryvať čečinou. Za túto starostlivosť sa nám určite bohato odmenia v nasledujúcom roku.

Všetkým záhradkárom želáme, aby prežili pokojné vianočné sviatky v rodinnom kruhu, načerpali veľa síl a na jar sa znovu mohli s radosťou pustiť do skrášľovania svojich záhrad.

Bc. Dominika Gažiová

Kto dá prístrešie....

Najkrajšie sviatky roka - Vianoce, sa nezadržateľne blížia. Predvianočný zhon, upratovanie, nakupovanie darčiekov sa stalo neoddeliteľnou súčasťou tohto obdobia. Avšak, podstatou Vianoc je úplne niečo iné. Kresťania po celom svete sa pripravujú na narodenie Ježiša Krista. Súčasťou tohto obdobia je aj deviatnik známy pod názvom „Kto dá prístrešie Svätej rodine“. Začína sa modliť 15. decembra v rodine, kde sa predchádzajúci rok skončil. Zapája sa do neho deväť rodín alebo deväť osôb z rozličných rodín, ba môžu sa k nemu pridať aj ľudia, ku ktorým sa nejde do domácnosti. Počas deviatich večerov putujú s obrazom, na ktorom je zobrazená Panna Mária s Jozefom, ako putovali po betlehenských uliciach, z domu do domu ako hľadajúci prístrešie a modlitbou sa pripravujú na dôstojné slávenie Ježišovho narodenia. Každý deň sa modlí v inej domácnosti, obyčajne večer, keď sa zvoní na Anjel Pána. Deväťdňová pobožnosť sa končí 23. decembra, obraz zostáva v rodine do budúceho roku. Do Hromníc by malo

pred ním horieť večné svetielko.

V našej obci sa táto pobožnosť vykonáva už dlhé roky. V roku 1949 kúpila moja stará mama, Anna Dobošová, spolu so svojou susedou, Máriou Maňúchovou, vo Svätom Beňadiku, u Saleziánov, obraz Svätej rodiny hľadajúcej prístrešie v Betleheme. Spolu s obrazom dostali aj brožúru s názvom „Kto dá prístrešie pre blahoslavenú Panne Máriu?“, v ktorej sú usmernenia, ako treba pobožnosť vykonávať. Obraz získil Viktor Kotora, neskôr mu dal drevený rám Štefan Holečka. Pobožnosť vykonávali, *chodili sa modliť*, rodiny bývajúce na Hradskej - Dobošovi, Maňúchovi, Valovi, Šimegoví, Šimegoví, Beniakoví (Halendovi), Valkovičovi, Jančekovi, Holečkovi. Časom sa rodiny obmieňali. Modliť sa chodili ženy s deťmi, ale domáci sa pobožnosti zúčastňovali všetci, vrátane mužov.

V tom období si kúpili obrazy aj iné ženy v obci a vytvorili ďalšie *partie*. Boli to:

Obertová Anna (Šutáková)...*partia* v Komárne a za potokom

Kováčová Mária (Halendova)...*partia* za potokom a v dedine Šimegová-Mária (Magačinárova)...*partia* v dedine

ne

Valachová Anna (Komisárova)...*partia* Staré grunty

Hrdá Terézia (molenička)...*partia* Staré grunty a Dolné lúky

Okolo roku 1958 dala Mária Slašťanová namaľovať obraz Viktorovi Valachovi (Osúch), lebo sa už také

obrazy nedali kúpiť, a vytvorila skupinu na Nových gruntoch, kde sa ľudia nastahovali do nových domov.

Modlili sa Anjel Pána, ruženec (pokiaľ sa ženy poschádzali), deviatnik Nepoškvrnenému počatiu Panny Márie, deviatnik sv. Jozefovi, predpísanú modlitbu a na záver zaspievali pieseň Panne Máriu.

V súčasnom období sa v obci *modlia* už len dve skupiny. Jedna na hradskej a druhá na nových gruntoch a na záhumní. Zostáva nám len dúfať, že sa k nám pridajú aj ďalší a túto tradíciu zachováme aj pre naše vnúčatá a pravnúčatá.

AH

Podakovanie

Chceme sa všetkým veľmi poďakovať, že reagovali na výzvu napísať svoj krásny vianočný zážitok. Pre nás, členov redakčnej rady je to niečo, ako vianočný darček, keď vidíme, že naša práca nevychádza nazmar a naše noviny sú nie len čítané, ale zároveň sa do ich tvorby zapájajú aj naši čitatelia a veríme, že v tom budú pokračovať aj naďalej.

Betlehenské svetlo

Vianočný príbeh

Mal som asi 10 rokov, keď prišiel rad na mňa. Išiel som do kostola s veľkým lampášom pre Betlehenské svetlo. Čakal som opretý o múrik farskej záhrady už dosť dlho a zostávala mi zima. Prestupoval som z nohy na nohu, ani trblietavý sneh ma už nezaujímala. Slnko zubaté, sem-tam vykuklo spoza valiacich sa ťažkých mračien od Inovca. Pán farár meškal a pritom hovoril, že máme prísť pred obedom. Začala mi v bruchu vyhrávať aj muzika a tak som si v duchu povedal, "idem domov, nech ma vystrieda niekto iný." Lenže to svetlo som chcel doniesť domov práve ja, aby si prišli zobrať aj susedia alebo im to ja donesiem až domov. Veľmi som sa nato tešil a teraz to vzdám?

Ako tak rozmýšľam, vidím prichádzať nejakého človeka. Pohľad na neho nebol moc príjemný. Keď prišiel bližšie videl som, že je zarastený v ufúľanom kabáte, starých gatiach a v zodratých topánkach. Prihovoril sa mi pozdravom a hneď sa mi zdalo, že nie je stadiaľto. Hovoril tvrdou slovenčinou ako u babky pri Tmave. Pýtal sa ma na pána farára, že kde bývam, ako sa volám a čo tu čakám. Ja som sa ho tiež bojazlivo pýtal- odkiaľ ide a či mu je pán farár rodina. Aj keď bol dosť mrazivý deň náš rozhovor naberal na obrátkach. Keď som mu povedal, že aj u babky tak hovoria zaiskrili mu oči a ešte viac sa vypytoval. Pohrúžení

do rozhovoru sme ani nezbadali, že to vytúžené svetlo je už v predsieni nášho kostola. Odpálil som si do svojho lampáša a išiel som domov.

Hrdý, zazvonil som pri dverách a čakal na príchod mamy lebo ona vždy príde otvoriť prvá. Keď otvorila dvere, zostala veľmi prekvapená. Predo dvermi sme stáli obidvaja, ja a môj kamarát Fredo. Tak sa totiž volal ten ujo od kostola. Nestihla sa ma ani opýtať a ja som hneď spustil príbeh nášho zoznávania. Mama trochu zaváhala lebo bol taký deň, štedrý deň a ona mala ešte veľa roboty. Dom bol vyoňaný dobrotami, v každom kúte ozdobené halúzkami ihličia, rozpálený krb a všade bola vianočná nálada. Určite jej prebehlo myslou, čo teraz urobí, no môjmu odhodlanému pohľadu neodolala. Tak podťe chyto do vnútra, čo tu stojíte takí zamrznutí! Muž v stredných rokoch sa zohol vyzúvať topánky už vonku pred dvermi, ale mama ho chyto vtiahla dnu do chodby. Videl som na mame smutný pohľad, až mi jej prišlo ľúto. Keď sme vstúpili do haly, Betlehenské svetlo rozžiarilo celý dom. V kuchyni už rozvoniavala kaprová polievka, na ktorú som si chutil už od rána. Sadli sme si všetci za stôl a nášmu hostovi kladli rodičia zvedavé otázky, ktorým som ja ani veľmi nerozumel. Len toľko si pamätám, že mama bola z príchodu Freda dojatá. Totiž bol to jej krajan od Tr-

navy. Dokonca chodili do jednej školy a v spomienkach sa vrátila do detských čias. Spomínala ako Fredo behal na novučičkom bicykli po dedine, aký nikto nemal a všetky deti mu ho závideli. On zas rozprával svoj príbeh o tom, ako býval spolu s mamou u starých rodičov, ako vyrastal bez otca. Bol trochu rozmazaný jedináčik. Jeho bezstarostný život skončil, keď babka s dedkom zomreli a mama sa vydala za cudzieho muža, s ktorým si on nerozumel. Ako mladý sa časom ocitol na ulici

bez domova.

Ešte dlho rodičia sedeli s Fredom v kuchyni a ja som mal z toho veľkú radosť. Bol to výnimočný štedrý deň, na ktorý nikdy nezabudnem.

Teraz mám už svoju vlastnú rodinu a často na Vianoce spomínam príbeh nezvyčajného hosťa, ktorého som doviedol do nášho domu. V našom živote sa stávajú zázraky alebo nepochopiteľné situácie, vďaka ktorým sa stávame bohatšími zo spomienok a šťastnejšími zo svetla.

Príbeh napísala A. Gažiová st.

Moje najkrajšie Vianoce

Neviem, či to boli najkrajšie Vianoce, ale utkveli mi v pamäti, hoci boli veľmi dávno. Bola som ešte malé dieťa. Vtedy ešte nosil stromček a darčeky Ježiško, nie ako teraz....Pred Vianocami sme písali Ježiškovi list, čo by sme chceli priniesť. Dali sme ho skontrolovať mamičke a poslali Ježiškovi cez komín (spálili sme ho v kachliach). Všetci sme spávali v jednej izbe, kde sa kúrilo v kachliach a v nej býval aj stromček.

Ježiško nosil stromček s darčekom vždy v noci pred Štedrým dňom. Vedela som sice, že ozdoby na stromček sú v škatuliach na steláži (polici) v komore, ale to len preto, že sme ich tam minulý rok po Vianociach odložili. Verila som, že Ježiško ich v noci zoberie a ozdobi prinesený stromček. Večer som išla rýchlo spať s tým, že v noci Ježiško stromček určite donesie.

V noci som sa prebudila zo spánku na to, že vyzdobený stromček sa chvel, gule na ňom štrngali a pozlátka šušťala. Prebrala som sa v posteli, pozerala na chvejúci sa stromček a šťastná, prešťastná som vykrikla: „Mamička, Ježiško, nám doniesol stromček! Ja som ho skoro videla! Práve teraz odišiel!“ Bola som presvedčená, že keby som bola otvorila oči o trochu skôr, bola by som Ježiška ozaj uvidela! A stromček sa chvel preto, lebo ho práve Ježiško položil na zem, uviazal o okno a potom rýchlo oknom odišiel.

Mamička so staršími sestrami sa tvárili, že sa prebúdzajú, hoci sa len pred chvíľkou ťukli do postele. Práve dokončievali stromček, keď som sa začala zo spánku prebúdzat, tak rýchlo všetko nechali tak a tvárili sa, že spia. To som ja ale vtedy ešte nevedela. Len som sa tešila zo stromčeka, z ozdôb na stromčeku (hodín, hríbikov, vtáčikov, sviečok a guľ), ale hlavne z toho, že som skoro videla Ježiška, ako ho doniesol. Nepamätám sa na darček pod stromčekom, ktorý tam určite bol, ten pocit šťastia, že Ježiško nám doniesol stromček, si však pamätám dodnes.

Darčeky sme rozbalovali hneď ráno, na Štedrý deň. Nikoho ani nenapadlo, že by sme mali čakať až do večera! Nebolo ich veľa a neboli ani drahé. Zväčša to boli praktické a potrebné veci napr. oblečenie. O to však boli vzácnejšie, že boli od Ježiška. Preto aj neskôr, keď som už mala vlastné deti, pokiaľ boli malé, vždy sme s manželom robili stromček v noci na Štedrý deň, aby ráno zažili takú radosť, akú som zažívala ja, keď som bola ešte dieťa.

AH

Socha sv. Urbana a zrekonštruovaná kaplnka na našich viniciach

Dňa 6.10.2013 sme mali tú česť slávnostne vysvätiť novopostavenú sochu Sv. Urbana – patróna vinohradov a takisto zrekonštruovanú „Debnárovú“ kaplnku Panny Márie – pomocnice kresťanov, ktorá bola postavená r. 1932 rodinou Debnárových. Úvodom mi dovoľte pár slov o tom, prečo táto socha vznikla a aké by malo byť jej hlavné poslanie.

Niekoľko rokov dozadu boli vinice jedným z najkrajších kútov našej obce, na viniciach sa stretávalo veľa ľudí, prvomájové rýľovanie bola takmer už tradícia, takisto aj iné práce. Celé vinice boli vykosené, udržiavané, bolo tam veľa ovocných stromov, prežili sme tam naše detstvo, či to už bolo pri samotných prácach, alebo len potulkami po okolitej prírode, starých bunkroch, lochoch, atď. Samotná lokalita viníc pod Kličou má vynikajúcu polohu pre pestovanie viniča s juhozápadnou orientáciou a od severu chránenou samotnou Kličou. Tento kopec je vulkanického pôvodu tvorený bazaltickými amfibolickými andezitmi a pyroxenickými andezitmi v rôznych podobách. Na týchto vulkanitoch sa môže a nemusí vyskytovať neogény vplyv – vápenité íly, až ílovce, piesky, štrky, zlepenice, miestami sa môžu vyskytnúť kyslé tufy a je predpoklad, že podložie je tvorené intermediálnymi horninami ako sú bazaltický andezit a andezit. Naši rodičia a starí rodičia veľmi dobre vedeli, prečo práve v tejto lo-

kalite treba pestovať vinič. Negatívny vplyv v nedávnej histórii na celú túto lokalitu a rozvoj vinohradníctva malo bývalé vedenie Roľníckeho družstva (väčšinou z Hronského Beňadika), ktoré malo stále myšlienku, že všetky tieto parcely budú zobrať súkromným vlastníkom a bude tam založený veľký družstevný vinohrad. Z toho dôvodu sa väčšina domácich pestovateľov obávala viac investovať do obnovy svojich vinohradov, príp. výstavby viničných chatiek, otvorenia a zrekonštruovania existujúcich lochov, atď. Ďalším momentálnym negatívom je zmena spoločenskej situácie, nezaujímame mladú generáciu o pestovanie viniča, možnosť ponuky lacných vín na trhu, keď si mnohí ľudia povedia, že sa im to už neoplatí robiť. Momentálne je nás možno 15-20 (neviem, či som nepovedal veľa) existujúcich pestovateľov viniča na viniciach. Do budúcnosti je mojím želaním, aby sa táto lokalita nestala zarastenou húštinou a dobrým miestom len pre diviakov, srnčiu a malú pernatú zver, ale aby sme spoločne ešte zachovali ako tak podobu našich viníc. Je už pomaly bežné v každej vinohradníckej obci, že sa pestovatelia a milovníci vína aspoň raz do roka stretnú pri

ochutnávke vín, výmene skúseností, len v našej obci sa akosi zaspalo aj v tejto činnosti. V prípade, že bude o to spoločenský záujem možno vznikne v budúcnosti tradícia takéhoto podujatia – ochutnávky vín na Sv. Urbana. Ako sa vraví, nikdy nie je neskoro, záleží len na nás ľuďoch či bude v budúcnosti o takéto podujatie záujem.

Záverom by som sa

centa Kašubu a samotnej účasti takmer 80 občanov našej obce. Záverom tohto podujatia bolo menšie posedenie na chate u pána Paliho Kašubu, kde bola príjemná atmosféra a samozrejme k tomu patrila aj ochutnávka dobrých kvalitných vín. Socha bola postavená a financovaná z mojich vlastných zdrojov, nechcem a ani nikdy nebudem žiadať o žiadne finančné zbierky ako mi bolo ponúkané, odmenou pre mňa a tak isto pre tých, ktorí mi v tom pomohli bude, že socha tam bude stáť nepoškodená veľa rokov a na viniciach hádam pribudne viac pestovateľov viniča a spoločne zachováme tieto vinice aj pre našedšiu generáciu.

Ing. Ján Valkovič,

Posvätenie obnoveného kríža

Pri príležitosti posvätenia svätého Urbana, 6. októbra 2013, bol posvätený obnovený kríž na okraji lesa Kliča. Vplyvom času a drsných poveternostných podmienok, bol kríž poškodený a padol za suchého stromu na zem. Impulz k obnoveniu chátrajúceho kríža dal pán Štefan Žembery, ktorý sa postaral aj o jeho obnovu. Dnes tento skromný svedok minulosti a strážca Kliče, ponúka svojim vynoveným vzhľadom, ako i výhľadovým miestom, priestor k duchovnému povzneseniu tých, ktorí pôjdu okolo. Žiaľ o tomto kríži, aj o tom kto ho dal pri akej príležitosti na strom v minulosti zavesiť, nemá obec v archívoch žiadny záznam. Pri turistických prechádzkach po nemčianskom chotári možno nájsť niekoľko najrozličnejších objektov sakrálnej architektúry, ktoré sa stavali väčšinou pri poľných cestách ale aj vo vnútri obce a na jej obvode. Hlavným podnetom k rozhodnutiu postaviť kaplnku alebo osadiť kríž bolo vďakyvzdanie Bohu za splnenú prosbu. Ľudí motivovala často aj vlastná prežitá bolesť súvisiaca s tragickým odchodom blízkeho človeka. Stavali ich väčšinou zamožní ľudia. Od týchto svojich či-

nov očakávali uznanie okolia a zásluhy do večnosti. Pomenovanie krížov a kaplniek vzniklo podľa pôvodných mien a prímien, ktorými sa jednotlivé rodiny rozlišovali. Všetky tieto postavené monumenty a svedkovia doby mali jedno spoločné, boli postavené nezištne a s láskou. Pri krížoch a kaplnkách sa naši otcovia a matere zastavovali idúc na Inovec, Pečánske, pod Kliču, do Bukovskej ... kde bolo treba vykonať často veľa práce s kosou, hrabfami, motykou ale aj holými rukami v čase aj v nečase a v tichých modlitbách prosili Boha o duchovnú i telesnú silu pre prácu a život, ktorý ne-

■ Vďaka aktívnemu prístupu, hlavne našich starších spoluobčanov, môžeme dnes na Viniciach vzdať hold a krátke zastavenie pri opravených drobných sakrálnych pamiatkach. Je to dôkaz toho, že aj teraz v našej obci žijú ľudia, čo si vážia tieto pamiatky, ktoré vybudovali naši predkovia.

bol jednoduchý. Keďže kríže a kaplnky nesú v sebe mozaiku aj históriu obce a viažu sa ku konkrétnym udalostiam, určite si zaslužia aj viac našej pozornosti. Tieto náboženské symboly sú svedectvom priro-

dzenej zbožnosti obyvateľov Tekovských Nemiec. Bolo by dobre keby sa naši finančné prostriedky na obnovu aj ďalších sakrálnych pamiatok v našej obci, aby sa z ich histórie a krásy potešilo nielen oko ale aj duša.

Ján Sikoriak

Veľké skutky v malom príbehu

„Všetko sa točí v mojom živote okolo Vianoc...Nie je sa čomu diviť, ide o sviatky pokoja, radosti a prekvapení...zopár veľkých prekvapení sa mi v mojom živote podarilo pripraviť mojim najbližším.“

J. Adamcová

Rovnako ako v predchádzajúcich číslach, aj dnes by sme vám radi priniesli príbeh obvyčajnej a zároveň neobyčajnej osoby. Možno ste ju každý deň stretávali v uliciach našej dedinky a ani ste netušili, čo z nej vyrastie a možno ju občas stretnete aj dnes a nemáte ani poňatia, kde žije a čo robí, len viete, že je akousi súčasťou Tekovských Nemiec. Aby sa to zmenilo, rozhodla som sa osloviť Janku Adamcovú v mene redakcie Tekovského Nemčana, aby nám porozprávala trochu o sebe. Prečo som si vybrala práve ju? Viete, Vianoce sú nie len časom kedy si vyložíme nohy, do ruky chytíme hrnček s teplým čajom a pustíme si Mrázika v televízii. A nie všetci sme tu nábožensky založení, čiže povedzme si pravdu, je to aj o rozdávaní darčiekov. Ale prečo by sme tým darom nemohli byť my sami? Prečo by sme nemohli obetovať kus svojej ochoty, svojho pohodlia, ale najmä svojho času? Ak neprestanete čítať, dozviete sa, prečo som si vybrala Janku Adamcovú a kde je spojenie medzi ňou a Vianocami.

Na úvod nášho rozhovoru by som ťa chcela poprosiť, aby si sa nám trochu predstavila a v krátkosti nám čo-to o sebe povedala.

Mám tridsaťdva rokov, pochádzam z Tekovských Nemiec (dúfam, že niektorí si na mňa ešte pamätajú), aktuálne žijem v Bratislave (netvrdím, že je to moja vysnívaná destinácia, ale je to zo všetkých možných tá najbližšia, ktorá pri mojom vtedajšom rozhodovaní pripadala do úvahy). Pracujem ako lektor na Vysokej škole zdravotníctva a sociálnej práce sv. Alžbety, n.o. a zároveň mám na starosti správu a prípravu adeptov do rozvojových sociálnych projektov našej univerzity. Regionálne spravujem naše projekty v Rwande - Zdravotné stredisko svätej Márie Klemenitny Anuarite – Nengapeta a Nutnutričné stredisko 40 mučeníkov z Buta, ktoré je v Kibeho, známom mariánskom pútnickom mieste, na ktorom sa zjavila Panna Mária.

Ako si nám už spomenula, vyrástla si v Tekovských Nemciach, povedala by si, že dospievanie na dedine je jednoduchšie, ako v meste?

Chvála Bohu, ja som vyrastala v pokojnej rodinnej atmosfére, plnej dobrých susedských vzťahov, v systéme výchovy a riadenia času, ktorý ostro sledovala moja stará mama. Starká, týmto Ti ďakujem, a nevádi, že si ma budila kvôli mlie-

ku na kravíne už o šiestej ráno. Vytrenovaná som tak, že mi dnes nerobí problém vstať na lietadlo, alebo na IC vlaky v hocikakom čase. Myslí si, že dospievanie som mala vyplnené určite zmysluplnými aktivitami (pomoc okolo hospodárstva). Hoci v tej dobe som to vnímala skôr ako ekonomicky nevyhnutné aktivity, ktoré musím urobiť tak rýchlo, ako je to technicky možné, len aby som získala čas pre aktivity (napr. pre čítanie kníh), ktoré sa u nás v rodine považovali tak trochu za rozmar, ktorému sa nemá venovať toľko času... Naučilo ma to však veľkej flexibilitate (čítanie v noci s baterkou), z ktorej ťažím dodnes.

Čo ťa najviac inšpirovalo v rozhodnutí pre prácu s ľuďmi? Predsa len, je to náročné a nie každý sa tomu môže dlhodobo venovať.

Netuším čo ma inšpirovalo. Boli to určite ľudia, ktorých som v živote stretla a ktorí sa nebáli žiť život inak, mimo predstáv, typických pre ľudí a prostredie z ktorého vychádzali. Boli naopak plní dôvery v poslanie, do ktorého ich povolal Boh. A o mňa sa Boh staral... pripravil mi sen a potom následne cestu... Túžbu pomáhať som v srdci nosila dávno, len som netušila kedy a ako by som ju mala realizovať. Raz som sledovala v TV v sobotu okolo 14 hodiny poobede jeden cestopis o Etiópii. Mala som vtedy asi 14 rokov. Prezentovali v ňom nádhernú Etiópijských kamenných podzemných chrámov v Lalibele na severe krajiny. Pamätám si dodnes ten vnútorný pocit. Akoby mi niečo v hlave povedalo, pozeraj, tu raz budeš a zostalo mi vo vedomí silné presvedčenie, že raz sa tam dostanem. Nepremýšľala som ako, a kedy...to vtedy bolo nepodstatné.

Myslíš si, že ťa Tekovské Nemce a ľudia, ktorí tu žili ovplyvnili pri výbere štúdia a neskôr povolania?

Moja dráha toho, kam som sa dostala nebola jednoduchá. Predstavu mojich rodičov, že zo mňa bude účtovníčka som zrušila rovnako rýchlo ako oni tú moju, že zo mňa bude zdravotná sestra. Tak som si vybrala zmierlivý stred a prihlásila som sa na Pedagogickú a sociálnu akadémiu v Leviciach. Absolvovala som študijný odbor sociálno-výchovný pracovník. Ešte aj v štvrtom ročníku som si myslela, že sa zamestnám ako sociálny pracovník, ale vtedy zasiahla moja triedna učiteľka, ktorá bola dosť dobrý psychológ, a vyprovokovala ma k tomu, aby som si poslala aspoň dve prihlášky. O tie ostatné veci sa už ako štandardne v mojom živote postaral Pán Boh. Rovnaký dátum na prijímacie konanie na dve fakulty mi zamenila moja spolužiačka z triedy za svoj. Tri dni pred prijímačkami som si prečíta-

la knihu, ktorej obsah korešpondoval so zadaním v otázke, ktorú som si vytiahla....O Božích cestách v mojom živote by sa dala napísať kniha. Skrátim to. Následne som vyštudovala sociológiu na Trnavskej univerzite v Trnave, kde v čase môjho štúdia na susednej fakulte pôsobil pán prof. Krčméry. Počas štúdia som nemala možnosť vycestovať, nakoľko v tej dobe zahraničné projekty boli väčšinou zdravotníckej a nemala som k tomu patričné vzdelanie. Tak som sa zamestнала v marketingovej agentúre.

Už po pár mesiacoch som vedela, že v takomto type práce nevydržím. Vedela som, že pre mňa je stres z termínov, sedenie v kancelárii, 14 hod. pracovný čas a pocit nezmyselnosti zo zadaní v práci veľkým bremenom. V posledný deň v skúšobnej dobe som šéfovi predložila výpoveď. Dodnes to neľutujem, vytvorila som si čas rozhodnúť sa inak.

Ako si sa teda dostala k dobrovoľníckej práci?

Po mojej prvej krátkej pracovnej skúsenosti som zistila, že potrebujem niečo iné. Šla som za profesorom Krčmerym v snahe ponúknuť sa ako dobrovoľník na jeho projekty (vtedy už rozbiehal aj sociálne projekty). Bola som u neho viac krát a vždy mi jeho sekretár povedal, že tam nie je. Keď mi to povedal tretí krát, zostala som pokojne sedieť na lavičke na chodbe. Nevedela som prečo...len som mala pocit, že tam mám sedieť. Neviem, koľko času ubehlo (ale asi veľa) keď zrazu z kancelárie vyšiel pán profesor (ktorý tam nemal byť). Povedal niečo v tom zmysle, že keď už tak pozitívne čakám, že má na mňa dve minúty.

Nastúpila som na doktorandské štúdium, pretože z neho bola vyššia šanca dostať sa na dlhšiu stáž do zahraničia. Profesor rozhodol, že po pol ročnej príprave, ja mám ísť do Sudánu a kolegyňa doktorandka do Etiópie. Jeho rozhodnutie sme nespochybňovali, avšak keď som opustila miestnosť spýtala som sa kolegyne ako je spokojná so zadením. Povedala mi že ak by si mala vybrať vybrala by si opačnú misiu, pričom ja som to cítila rovnako. Výsledok bol, že ona šla do Sudánu a ja do Etiópie.

Prirodzene pre svoje povolanie si veľa cestovala, mohla by si nám povedať, kde všade a čo bolo náplňou práce?

Moja prvá misia bola v Etiópii a trvala 5 mesiacov. Mojou úlohou bolo sprevádzkovať centrum na liečbu podvýživy na juhu spomína-

nej krajiny v mestečku Kibre Mengist. Vycestovať sme mali v januári 2007. Žili sme tam v objekte, sestier Matky Terezy, v troch uni-mobunkách. Pracovali sme s nimi na vyhladávaní, diagnostike, liečbe a výchove podvyživených detí a ich matiek. Rovnako sme pomáhali v miestnom inštitúte pre umierajúcich (lazaret pre zomierajúcich a veľmi chudobných chorých ľudí ako aj pri práci v lekární a s liečivami). Vedela som že tam mám byť. Bolo to miesto, kde som sa veľa naučila. O miestnych ľuďoch ale aj o sebe samej. Niekedy mám pocit, že z tej misie som získala najviac ja, nie tí, ktorým som tam „služila“. Kamenné chrámy na severe som nevidela....bolo by to zbytočné, ja som až tam pochopila, že pre mňa do určitého času slúžili ako indícia (jedna smerová návesť na diaľkovej trase) na mojej ceste, ktorej cieľ bol iný. A ten cieľ som našla.

V januári 2008 som bola pozvaná ako výskumník (keďže sociológovia robia väčšinou výskumy) aby som pripravila dopadovú štúdiu pre rakúsku rozvojovú agentúru, ktorá schvaľovala projekty pre rôzne rozvojové krajiny. Slovenskí saleziáni v Baku hľadali výskumníka, ktorý by na základe terénneho výskumu, preskúmal možnosti ich miestneho pracovného trhu a potenciál mladých chudobných Azerbajdžancov k participácii na ňom. Na základe výsledkov chceli pripraviť ponuku vzdelávacích kurzov pre chudobnú mládež v Baku. Zostala som tam mesiac, viedla výskum, pozorovala ľudí, krajinu poznačenú komunizmom, ktorá niesla následky oveľa tvrdšie ako boli tie u nás. Pôvodne som si myslela, že Baku bude po Kibre Mengist „brnkačka“. Pre mňa to bolo však oveľa ťažšie. Od Afriky som neočakávala nič. Preto ma nesklamalo, že tam neboli základné veci. To, že však nebudú samozrejme ani v Baku, som nepredpokládala. Časté problémy s netečucou vodou, výpadky elektriny,

(Pokračovanie na 11. str.)

Veľké skutky v malom príbehu

(Dokončenie z 10. str.)

internetu, neexistencia radiátorov v bytoch a vonkajšia teplota -5 C so snehom (ja som zimomrivá☺), mimoriadny krízový režim v meste (kde je jeden snehový odhŕňač, slúžiaci pre prezidenta!). Napriek problémom, ma potešil výsledok a to bolo, že slovenskí salesiáni uspeli vo výberovom konaní a získali peniaze na spustenie vzdelávacieho centra pre chudobné deti.

Tretí krát a zatiaľ posledný z mojich exotických (cesty po Európe nie sú misie) misií a projektov bol v roku 2011, keď som bola v Keni a Burundi. Prednášala som tam predmety na vysunutých detašovaných pracoviskách našej univerzity. Naši študenti sú väčšinou chudobní ľudia zo slumu, ktorí sú za možnosť vzdelávať sa veľmi vďační. Vzdelanie je v Keni veľmi drahé, pre väčšinu ľudí je stredná škola maximum toho, o čom si môžu dovoliť snívať. Mať možnosť získať univerzitné vzdelanie je pre nich porovnateľné asi s takým snom, ako keby niekto pozval na doktorandské štúdium či plne hračený postgraduál do Oxfordu či Harvardu.

Keďže sú ľudia v Etiópii chudobnejší, myslíš si, že viac myslia na druhých a keď môžu, tak sa im naozaj snažia pomôcť? Myslíš si, že ľudia na Slovensku si dostatočne navzájom pomáhajú? Resp. bud'ne konkrétnejší, myslíš si, že ľudia na Nemciach sú si nápomocní?

Spôsoby správania sa ľudí sú po-

znamenané ťažkosťou života v jednoduchých, niekedy až neľudských podmienkach. Juh krajiny trpí častým suchom, ktoré ak trvá dlho, premietne sa do neúrody, nedostatku potravín, v najhoršom prípade do lokálnych hladomorov. Chudobní ľudia majú veľké srdcia, ak môžu a niečo majú, delia sa aj o to málo čím disponujú. Pripravili vám tzv. „coffee ceremony“ – tradičný obrad prípravy kávy, pri ktorom pražia, tľú a varia kávu len pre vás v upravenom prostredí. Len upozorňujem, že kávu musíte vypiť, inak by ste ich urazili. Kávu pripravujú tak, že ju varia, preto vlastne pijete zo pár šialok silného výluhu. Určite to neodporúčam pred spaním. Ľudia z toho istého kmeňa držia pokope, navzájom medzi kmeňmi je to však zriedkavejšie. Kňazi a misionári sa medzi nimi snažia vybudovať mosty a učiť ich, že kmeňový pôvod nie je dôležitý a že pomáhať sa má. Naopak videla som, že v daroch pre miestne cirkvi sú veľmi štedrý na sv. omšu prinesú sliepku, ovcu...čo to má, aby sa následne mohli všetci najesť, prípadne to dajú tomu najchudobnejšiemu z nich.

Je podľa teba rozdiel v tom, ako prijímajú pomoc ľudia na Slovensku a v Afrike?

Vďačnosť je zvláštna vec, niektoré jazyky a kmene ani nemajú slovo na preklad slova ďakujem. Jednoducho ho nepoznajú. Je im to cudzie.

Myslíš si, že ľudia na Slovensku sú dostatočne vďační za to,

čo majú?

Určite menej ako by sme mali. Máme krásnu prírodu, dobrých ľudí a stále veľa možností ako pomáhať. Kto nechce hľadať dôvody, kto chce hľadať spôsoby. Zabúdame, že dôležitý je postoj srdca. Dary nemusia byť len materiálne, stačí ak si napr. spomeniete na niektorých misionároch, ktorí každým dňom slúžia chudobným. Ak si na nich spomeniete napr. v modlitbe, to je sila, ktorá ich tam v ťažkostiach drží na nohách. Ak niekoho takého poznáte, tak mu napíšte a povedzte, že na neho myslíte. Videla som čo to s ľuďmi vonku robí - hotové zázraky, to sú pre nich konkrétne prejavy Božej lásky a pomoci. Udržuje ich to v láske a pokore tam kde sú.

Na záver a odľahčenie ti už položím len také jednoduchšie a tematickejšie otázky. Slávia sa v Etiópii Vianoce? Ak áno, čo je hlavnou tradíciou?

Áno, slávia sa oveľa skromnejšie, ale tak ako naši ortodoxní bratia. Teda narodenie Pána oslavujú 7 januára. Slávia slávnostnú omšu, veľmi peknú tanečnú a spievanú verziu (tri hodiny)!

Z tvojho rozprávania je poznateľ, že prácu neberieš ako povinnosť a nevyhnutnosť k prežitiu. Čo ťa však najviac naplňuje pri práci s ľuďmi a čo je na tom najťažšie?

Je príjemné vedieť, že to čo robíte pomáha ľuďom. Dáva to mýlim, každému pracujúcemu v pomáhajúcich profesiách pocit sa-

tisfakcie z dobre vykonanej práce. Práca s ľuďmi ma však tiež naučila, že nie vždy je možné ten výsledok mojej práce vidieť, že je nevyhnutné počkať (hoci niekedy sa mi zdá, že až neúnosne dlho). Najťažšie je asi veriť. Sama sa tomu ešte len učim.

Ďakujem ti veľmi pekne za rozhovor, musím uznať, že pre mňa bolo už zážitkom dozvedieť sa toľké informácie hneď z prvej ruky a verím, že mnohých článok nie len informuje, ale aj podporí v zámere pomoci ostatným okolo nás.

Vážení čitatelia, detailnejšie sa budeme venovať Etiópii ešte v ďalšom čísle. Ako však môžete sami vidieť, takéto inšpiratívne príbehy sa dejú všade naokolo. Aj v malej dedinke ako sú Tekovské Nemce žijú ľudia, ktorí sa snažia pomôcť, kde sa len dá. A práve toto by mala byť hlavná myšlienka Vianoc. Myslí, že budete všetci súhlasiť, keď poviem, že najväčším darom sú ľudia okolo nás. Naša rodina, priatelia, susedia, ale aj neznámi okoloidúci, ktorý vám pomôže postaviť sa na nohy, keď sa pošmyknete na ľadovej kaluži. Na záver už len dodám krásnu myšlienku od Janky Adamcovej – „Už nevidím biednych ktorým treba len pomôcť, ale vzácných ľudí, ktorí ma majú niečo naučiť, prečistiť moje úmysly pomáhať a odhaliť čo je pravda o mne samej.“ A nezabúdajte, že každý dobrý skutok sa vám raz vráti.

Mgr. Anna Ragasová

Varíme netradične...

Od pradávna spájalo ľudstvo všetky sviatočné chvíle s radosťou a veselosťou a v neposlednom rade aj s jedením. Nikto si nevie predstaviť slávnosť či sviatky s prázdny žalúdkom. V minulosti boli slávnostné hostiny spojené vždy s kultovým obradom. Veľmi často mali pri jednotlivých príležitostiach dovolené len určité kultové jedlo. Niektoré zvyky sa preniesli až do dnešných čias. Spomeniem iba jedlo zavedené ľudovou tradíciou – vianočná ryba. Ryba sa tradične pripravuje už po celé stáročia na Štedrý večer. Samozrejme sa menil iba spôsob prípravy. Tradícia velí, že na Štedrý deň kapra. Ale nikde nie je napísané, že kapor je niečo posvätné a nedotknuteľné. Aby sme si ale zachovali na Štedrý večer tradíciu ryby, tak v terajšom čísle našich novín ponúkame recept na prípravu Vianočného pstruha v alobale s trhanými zemiakmi. Pstruh je asi naša najkrajšia ryba. Na trhu sa dajú kúpiť dva druhy pstruhov. Mrazené a čerstvé. Ak sa rozhodnete, tak uprednostnite čerstvé. Treba ale skonštatovať aj to, že pstruh nie je to pravé lacné jedlo. Pri konzumovaní pstruha, na rozdiel od kapra, nám odpadne mravčia práca s kaprími kosťami a neporiadkom na tanieri.

Vianočný pstruh s trhanými zemiakmi

Potrebuje: pstruhu, zemiaky, cibuľu, olej, maslo, marinádu na ryby, soľ, mleté čierne korenie, cesnak a citrón.

Ako na to? Vyčistené pstru-

hy umyjeme a osušíme. Osolíme a zvnútra vytrieme marinádou na ryby celú brušnú dutinu a necháme na chladnom mieste postáť jednu hodinu. Odležané pstruhu okoreníme a pokvapkáme citrónovou šťavou zvonka aj zvnútra a potrieme olejom. Na plech dáme kusy alobalu dôkladne natreté maslom a ryby

na ne uložíme. Na jemno posekaným cesnakom posypeme celý povrch rýb. Alobaly uzavrieme. Pečieme asi 30 minút v stredne vyhriatej rúre. Výrazná vôňa nám prezradí, kedy je ryba hotová. Kým sa ryba pečie, pripravíme si trhané zemiaky. Ošúpané surové zemiaky nastroháme, pridáme soľ, korenie a pretlačený cesnak. Všetko poriadne premiešame. Očistenú cibuľu nasekáme na drobno a speníme na oleji do zlatista. Potom nastrúhané zemiaky a opožrenú cibuľu zmiešame spolu. Na panvicu dáme olej a celú masu opekáme z oboch strán ako haruľu do zlatista. Zemiaky po upečení natrháme na trojcentimetrové kúsky klasicou vidličkou alebo ostrým no-

žom narežeme na štvorčeky.

Čaro Vianoc a Štedrá večera sa ani v dnešnej dobe nedá zaprieť. Svojím pôvabom uchvacujú nielen veriacich ale aj všetkých ostatných ľudí. Toto čaro umocňuje aj príprava samotnej Štedrej večere. Pri jej príprave vám odporúčam, aby ste do každého jedla dali lásku, fantáziu a správne ingrediencie.

To všetko a dobrú chuť vám praje

Ján Sikoriak

Naši futbalisti zimujú na 5. mieste

Skončila sa jesenná časť ročníka 2013/2014. Súťažný futbal, počnúc seniorským končiac žiackym, je na celom Slovensku minulosťou. Preto je tu aj čas bilancovania jesennej časti. Tekovské Nemce majú v súťaži len mužstvo dospelých, ktoré účinkuje v III. B triede NR – ZM. Po odohratí jesennej časti sú naši futbalisti na 5. mieste so ziskom 21 bodov a skóre 41 : 40. Treba ale spomenúť aj to, že v súťaži je len 8 tímov a súťaž sa hrá štvorkolové. Na čele tabuľky sú Žitavce o dva body pred Nevericami. Jesenná časť nám ukázala, že máme ešte veľa čo zlepšovať. Mužstvo potrebuje hlavne trénera, aby mal kto našich mladých, neskúsených hráčov usmeriť. Naš tím stále inkasuje veľa gólov po individuálnych chybách. Počas jesene sme sa potýkali s problémami na brankárskom poste. Väčšinu zápasov hralo mužstvo

v inej zostave. Dôvod bol ale jednoduchý. Hráči odchádzajú za prácou, robota v okolí nie je a z futbalu sa vyžiť nedá. V súťaži je veľký rozdiel medzi tímami zospodu a z čela tabuľky. Škoda, že sme ani raz nedokázali v štyroch zápasoch bodovať z mužstvami z okresu Zlaté Moravce. Strata na druhé postupové Neverice je už 13 bodov. Táto strata síce nie je neprekonateľná, ale už to nemáme vo svojich rukách. Nás môže tešiť, že v **Adamovi Štulle-rov**i máme so 16 gólmi spoločne s Medveďom z V. Vozokán, najlepšieho strelca súťaže. Určite väčšiu náklonnosť by si naši futbalisti zaslúžili od priaznivcov futbalu v obci. Cez zimnú prestávku by bolo treba úzky káder, pre väčšiu konkurenciu rozšíriť a skonsolidovať tak, aby bol v jarnej časti schopný podávať lepšie výkony.

Ján Sikoriak

■ Na snímke nový hráč Tekovských Nemiec – Michal Valkovič, prekonáva z pokutového kopu brankára Žitaviec. Aj keď sme zápas prehrali 2 : 3, za predvedený výkon si naši hráči zaslúžia pochvalu.

Keď história ožije – zabudnuté fotografie

Ďalšou historickou snímkou z minulého storočia je fotografia z leta 1979. Foto bolo urobené pred začiatkom kvality obsadeného futbalového turnaja v Čiernych Kľačanoch. Tekovské Nemce na turnaji obsadili 2. miesto, keď vo finále podľahli po tuhom boji Finticiam z okresu Prešov 2 : 0. Mužstvo z východu Slovenska, hralo v tej dobe o štyri triedy vyššiu súťaž. Za Nemce nastúpili aj hráči, ktorí vtedy pôsobili v iných kluboch. Boli to: Vincent Valkovič zo Serede, Jaroslav Brieška z Matadoru Bratislava, Ján Sikoriak a Peter Obrčian z Novej Bane.

■ Na snímke aktéri futbalového turnaja stoja zľava: J. Brieška, M. Brieška, M. Šurka, P. Kašuba, V. Valkovič, J. Sikoriak, P. Obrčian, J. Brieška, vpredu zľava: L. Buday, A. Homola, J. Brieška, B. Valach, J. Kováč, V. Drgoňa, celkom vpredu: V. Hefko a J. Kováč.

Niečo na zasmiatie

Viete ako sa povie po japonsky futbalista? Ťan. A viete ako sa povie priemerný futbalista? Nem – Ťan.

Policajt sa rozhodne, že si uloví vianočného kapra. Zobral náradie a začal sekať diery do ľadu. Odrazu príde za ním jeden pán a kričí: „Okamžite prestaňte sekať do toho ľadu.“ „Akým právom mi to zakazujete?“ „Právom správcu zimného štadióna.“

Ide Trabant na silvestrovský večer po ceste a naraz mu dôjde benzín. Šofér zastaví a čaká až mu niekto pomôže. Po dlhej chvíli mu zastane šofér so Škodovkou 120 a pár kilometrov ho ťahá. Po pár minútach ťahania sa v Škodovke niečo pokazí a musia zastaviť. Po chvíli čakania, zastaví ďalší šofér s Volvom, zhodnotí situáciu a povie: „Ako to vidím, tak vás kludne vezmem na lano obidvoch.“ Šofér Trabantu iba jemne poznamená: „Ale keby ste išiel moc rýchlo, tak ja na vás zatrubím a spomalíte. Dobré?“

„Spoločnite sa“ odpovie šofér Volva. Tak teda vyrazia. O niekoľko kilometrov pri radare okolo ktorého práve prešli, štuchne jeden policajt driemajúceho kolegu a z vyjavenou tvárou sa ho opýta: „Videl si to?“

Druhý odpovie: „Nie.“

„Predstav si, že tu práve prešlo Volvo sto osemdesiatkou!“

„No a?“ kvôli tomu ma snáď nemusíš budiť!“

„No áno, ale za ním išla úplne rovnakou rýchlosťou Škodovka 120!“ „Fakt?“

„A to ešte nie je všetko, za nimi lietal Trabant od jednej strany k druhej a trúbil, že ich chce predbehnúť!“

Muž s poriadne veľkým bruchom stál pred materskou školou. Z okna sa vyklonila mladá učiteľka a spýtala sa: Čakáte dieťa?

Muž sa usmial a zdvorilo odpovedal: Nie, to mám od piva.